

Je laatste adem

Lisa Regan bij Boekerij:

Nu ben je van mij
De vrouw zonder naam
Haar moeders geheim
Haar laatste leugen
Diep onder de grond
Haar stille hoop
Haar koude hart
Niet mijn zusje
Het meisje in het water
Je laatste adem

Lisa Regan

Je laatste adem

Deel 10 van de *Josie Quinn*-serie

Vertaald door Martijn van Opbergen

ISBN 978-90-492-0723-6

ISBN 978-94-023-2579-9 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Breathe Your Last*

Productie Nederlandstalige editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Binnenwerk: Eveline Deul

Vertaling: Martijn van Opbergen

Omslagbeeld: © Trevillion Images

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

© 2020 Lisa Regan

First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt
in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uit-
gever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk
niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies.

*Voor Maureen Downey, die mijn leven zo oneindig
veel beter heeft gemaakt.*

PROLOOG

Ik ben er meestal niet bij als ze hun laatste adem uitblazen. Ik zie hun gezicht dus zelden, maar ik vraag me weleens af: als het zover is, weten ze dan dat ze gaan sterven? Begrijpen ze wat er gebeurt? Zijn ze bang? Denken ze aan mij? Verdenken ze mij? Ik vind het soms jammer dat ik er niet bij kan zijn, die laatste ogenblikken, maar dat wordt ruimschoots goedge maakt door de nasleep. Voor mij zit de opwinding in al die familieleden en vrienden die in totale shock en versuft van verdriet rondstropelen, alsof ze serieus hadden gelooft dat ze nooit iets ergs zouden meemaken. Het hele proces van rouw heb ik voorbij zien komen, van vochtige ogen tot totale ineenstorting. Ik geniet nog het meest als mensen zo onder hun verdriet gebukt gaan dat hun lichaam het letterlijk begeeft. Als ze huilend en snikkend in elkaar zakken. Er is één ding dat alle nabestaanden gemeen hebben. Stuk voor stuk worden ze geteisterd door die grote vraag: wat is er gebeurd?

Soms zou ik willen dat ik ze recht in de ogen kon kijken en kon zeggen: 'Je dierbare heeft zijn of haar verdiende loon gekregen. Dát is er gebeurd.'

Maar dat gaat niet, helaas. Als uitkomt wat ik gedaan heb, beland ik vrijwel zeker achter de tralies. Dan is het spel voorbij.

En hoe moet ik me dan amuseren?

Het centrum van Denton lag inmiddels achter hen en Josie reed met haar vriendin Misty en Harris, Misty's zoontje van vier, over de bochtige wegen van het heuvelland ten noorden van de stad. In het door de rijke begroeiing gefilterde licht leek Josies uniformpolo van de politie van Denton niet eens meer zalmkleurig, maar felroze. Maar hij hóórde wit te zijn, net als haar andere dienstpolo's. Binnensmonds vervloekte ze haar jongere broer Patrick, tweedejaars student aan de Universiteit van Denton. De campus was niet ver van Josies huis, dus kwam hij regelmatig aanwaaien om mee te eten en zijn was te doen.

‘Wat zei je?’ vroeg Misty.

‘Niks,’ mompelde Josie.

‘Gaat het over je polo?’ zei Misty.

Josie keek opnieuw omlaag en onderdrukte een paar scheldwoorden. ‘Niet alleen over deze,’ legde ze uit. ‘Allemaál. Ik kan mooi alles opnieuw kopen!’

Misty stak haar hand uit naar het dashboard om de airco wat hoger te zetten. Het was nog behoorlijk warm voor september, zelfs zo vroeg in de ochtend en blijkbaar vond Misty het in Josies Ford Escape nog niet fris genoeg. ‘Wat heeft je broer gewassen dan?’ wilde ze weten.

‘Nou, zo'n beetje zijn hele garderobe,’ antwoordde Josie. ‘Waaronder een felrood T-shirt dat hij op zijn werk aan moet. Hij had het wel apart gewassen, maar daarna was meneer vergeten dat het nog in de trommel zat.’

‘Werkt hij op de campus?’

‘Ja, hij is handdoekenbeheerder en –’

‘Handdoekenbeheerder?’

‘Ja,’ zei Josie. ‘Hij werkt voor het universitair sportcentrum en daar gaat hij over de handdoeken. Schone uitdelen, de gebruikte innemen en erop toezien dat er geen handdoeken meegenomen worden. Maar goed, daarvoor moet hij dus een rood T-shirt aan. En gisteravond had hij haast, hij wilde naar zijn vriendin en toen heeft hij het in de machine laten zitten. Direct daarna moest ik een weeklading dienstpolo’s wassen en ziehier het resultaat.’

Ze wees naar haar borst.

Misty keek naar de polo. ‘Heb je dan niet eerst gekeken of de trommel leeg was?’

Met een woedende blik richting haar vriendin gaf Josie te kennen dat ze het onderwerp graag wilde afsluiten. Misty draaide haar hoofd en keek uit het raam, maar Josie zag heus het spottende lachje wel dat om haar lippen speelde. Ze dacht aan het vervloekte T-shirt, dat nu opgepropt in een plastic tasje in de kofferbak lag. Vlak voordat ze Misty en Harris oppikte, had Patrick gebeld om te vragen of ze het op weg naar het bureau bij hem langs wilde brengen, want om half negen moest hij op zijn werk zijn. Hoewel ze er eigenlijk geen tijd voor had, was Josie vast van plan om hem flink de les te lezen over het correcte gebruik van de wasmachine. De verruïneerde politiepolo aan haar lijf zou haar betoog zeker kracht bijzetten. Ondertussen had ze haar collega-rechercheur Gretchen Palmer al een berichtje gestuurd om te vragen of ze van haar een schone polo kon lenen. Misschien dat die een beetje ruim zou vallen, maar hij zou in elk geval niet flamingoroze zijn.

Josie trapte het gaspedaal nog wat dieper in. Hoe verder ze kwamen, hoe ongemakkelijker ze zich voelde, totdat het een pijnlijke bal in haar buik was geworden.

‘Ik weet het niet, hoor,’ zei ze. ‘Het is wel héél ver buiten de stad. Wat als er een noodgeval is? De ambulance of brandweer is minstens tien minuten onderweg, waarschijnlijk langer.’

Misty rolde met haar ogen. ‘Josie, dit is de allerbeste voorschool van de hele stad. Ik heb uitgebreid onderzoek gedaan.’

‘Wat voor nooitgeval?’ vroeg Harris vanuit zijn stoeltje op de achterbank. Via de binnenspiegel glimlachte Josie naar hem. Hij grijnsde terug en voor de zoveelste keer stond ze er versteld van hoe sprekend hij toch leek op Ray Quinn, haar overleden ex, met dat stugge blonde haar en die kuiltjes in zijn wangen. Nadat Josie en Ray uit elkaar waren gegaan, had hij iets met Misty gekregen. Harris was geboren toen Ray al overleden was en het aanvankelijke wantrouwen tussen de vrouwen had vanwege hun gezamenlijke liefde voor Rays zoon plaatsgemaakt voor een vriendschap die Josie ontzettend waardeerde.

‘Daar hebben we het al eens over gehad, weet je nog?’ zei Josie.

Misty zuchtte en blies haar blonde pony omhoog, die langzaam weer op haar voorhoofd neerdaalde. ‘Niet weer, hè.’

‘Wat je moet doen als je in brand staat?’ opperde Harris.

‘Precies,’ zei Josie. ‘Weet je dat nog? Wat je moet doen als je in brand staat?’

‘Over de grond rollen. Als een pissebed. En dan gaat de brand uit,’ wist Harris.

‘Goed zo! En wat nog meer? Weet je nog wat je moet doen als er brand in de klas is?’

‘Josie, kom op,’ zei Misty. ‘Ik wil hem graag een normale voorschool-ervaring geven.’

Josie keek haar boos aan. ‘En ik wil dat hij op alles voorbereid is.’

‘Heb jij op een voorschool gezeten?’

‘Nee, jij?’

‘Ook niet. Maar weet je hoe vaak er gemiddeld per jaar brand uitbreekt op alle voorscholen in deze hele stad?’

Josie beet op de binnenkant van haar wang. Nul keer. Er brak gemiddeld nul keer per jaar brand uit op een voorschool in deze hele stad. Dat wist ze, want ze had het opgezocht. Bovendien had ze met de hoofdcommandeur van de brandweer van Denton gesproken. Als rechercheur heb je nu eenmaal meer manieren om aan informatie te komen dan gewone burgers.

‘Je moet altijd kijken waar de uitgangen zijn als je de klas binnenkomt,’ klonk het vanaf de achterbank.

‘Juist,’ moedigde Josie aan. ‘Enne... Stel, je bent in de klas en er komt iemand binnen die je niet kent en die wil vechten? Wat doe je dan?’

‘Nou ja, Josie!’

‘Dan ga ik naar de gang en dan druk ik op mijn alarm en dan komen jij en oom Noah en dan moet de boef naar de gevangenis.’

Noah Fraley was inspecteur bij de politie en tevens Josies vriend. Ze woonden weliswaar samen, maar gelukkig hadden zijn polo's de roze dans weten te ontspringen.

Harris tilde een been omhoog en schudde ermee, zodat de veters van zijn sneaker heen en weer slingerden. Aan een van de vetergaatjes was een klein, grijs voorwerp bevestigd, ongeveer zo groot als een kwartje, maar dan driehoekig. Josie kon het in de achteruitkijkspiegel zo gauw niet zien, maar ze wist dat aan de zijkant van het apparaatje een piepklein oranje knopje zat. Het apparaat was een Geobit, een GPS-tracker voor kinderen. Josie had een stuk of tien modellen met elkaar vergeleken zodra ze hoorde van Misty's plannen om Harris op een voorschouw te doen, maar de Geobit was de enige met een alarmknop die direct verbinding kon maken met haar telefoon.

‘Niet alle onbekende mensen zijn boeven, hoor,’ zei Misty.

‘Dat weet hij heus wel,’ snoof Josie. ‘Ook daar heb ik het met hem over gehad.’

‘Ik weet het. En je hebt hem ook verteld over seksueel misbruik, en nare geheimpjes, en goed aanraken, en verkeerd aanraken. Ik weet ook dat je hem ingelicht hebt over ontvoerders en dat je hem zelfs hebt laten zien hoe hij vanuit de kofferbak het achterlicht naar buiten kan duwen, zodat hij via het gat om hulp kan zwaaien.’

‘Dat was cool!’ riep Harris uit. ‘Gaan we dat weer doen?’

‘Nee,’ zei Misty kortaf.

‘Oefenen kan nooit kwaad,’ vond Josie.

‘Nou ja, Josie!’ riep Misty opnieuw.

Josie deed haar mond al open om te zeggen dat het haar speet, maar bedacht zich toen. Het speet haar helemaal niet dat ze misschien een beetje overbezorgd was. Als baby was Harris daadwerkelijk ontvoerd en het had hem bijna het leven gekost. Tel daarbij alle ellende op die ze op haar werk zag en het was moeilijk om níét paranoïde te worden.

Ik was doodop, nog erger zelfs dan op een normale maandagochtend. Het was een lange nacht geweest, terwijl ik mijn voorbereidingen trof en ervoor zorgde geen sporen achter te laten. Even dacht ik erover om thuis te blijven en wat slaap in te halen, maar dat zou niet slim zijn. Ik mocht op geen enkele manier de aandacht trekken. Net als bij de andere keren zou alles volkomen normaal moeten lijken. En dus moest ik ondanks mijn slaapgebrek acte de présence geven en mijn vrolijkste gezicht opzetten. Trouwens, ik zou toch pas later horen of ik in mijn opzet geslaagd was. Ik zou er, zoals zo vaak, niet bij zijn als ze haar laatste adem uitblies. Ik zou gewoon geduld moeten hebben.

Maar het zou het waard zijn. Ik stelde me voor hoe het telefoongesprek zou verlopen. Hoe ik zou reageren en precies de juiste mengeling van ontsteltenis en afschuw in mijn stem zou leggen om geloofwaardig te lijken. Deze actie ging het lokale nieuws halen, dat was wel zeker. Misschien zouden zelfs de nationale media er wel op duiken, bedacht ik me met genoeg. Natuurlijk zou er een golf van medelijden voor haar op gang komen. Ze was een fantastische vrouw in de ogen van zo'n beetje iedereen. En precies daarom moest ze sterven. Ik wist nu al dat ik me de komende weken kapot zou gaan ergeren aan alle berichtgeving over haar betreurenswaardige dood. Telkens als ik de tv aan zou zetten of met mensen zou praten, zou ze een 'bijzonder' en 'fantastisch' iemand genoemd worden en haar dood zou als 'diep tragisch' worden beschouwd. Maar uiteindelijk zou het shockeffect wegebben en zou ik niet meer continu met haar zogenaamde rechtschapenheid geconfronteerd worden. Niemand zou zó kritiekloos op een voetstuk gehesen mogen worden.

Alsof niemand op aarde bijzonderder of fatsoenlijker kon zijn dan zij.

Onzin natuurlijk maar toch leek het of er naast haar niemand anders meer bestond. Totdat ik er niet meer tegen kon. Zeker omdat ik wist van haar leugens. Ze hield dingen achter. Foute dingen. Geheimen die verrieden dat ze net zo verachtelijk was als iedereen. En dus deed ik wat ik heb gedaan en nu was het alleen nog maar een kwestie van wachten tot de media het zouden oppikken. Ik keek op mijn telefoon. Nog niets. Maar mijn plan was in gang gezet. Denton zou te maken krijgen met een uitbarsting van rouw die zijn weerga niet kende.

Gewoon een kwestie van tijd.

3

Ze parkeerden bij de kinderopvang en voorschool Tiny Tykes, een oud, bakstenen gebouw van twee verdiepingen, gelegen op een prachtig onderhouden terrein ter grootte van een flink voetbalveld. Vóór het gebouw lag een ruim geasfalteerd parkeerterrein, rechts zag Josie een omheinde speelplaats en links was een flinke tuin met bankjes, tafeltjes en een kleine plantenkas in het midden. Net als Misty zelf had Josie vooraf uitgebreid onderzoek naar deze plek gedaan. En net als Misty was ze onder de indruk geweest van alles wat de kinderen hier konden doen. Tuinieren, kuikentjes verzorgen, koikarpers houden: ze leerden hier in een jaar meer over de natuur dan Josie in zestien jaar school. Zonder te kijken wist ze dat er achter het gebouw nog meer groen was, naast een openluchttheater waar de kinderen toneelstukken voor hun medeleerlingen of hun ouders opvoerden en een kleine kinderboerderij, opgezet in samenwerking met het plaatselijke dierenopvangcentrum.

Josie wist dat Tiny Tykes elke sollicitant zorgvuldig screende, zodat het praktisch uitgesloten was dat er iemand met een strafblad werkte en ook had ze uitgezocht dat er binnen een straal van vijftien kilometer rond de school geen enkele geregistreerde seksueel delinquent woonde. Toch was ze niet helemaal gerust toen Harris uit de Ford sprong en zijn groene dinosaurusrugzak op zijn schouders hees. Josie pakte hem bij zijn ene hand en Misty bij de andere. Net als zijn vader had hij de gewoonte om ritmisch in je hand te knijpen als hij een beetje nerveus was. Zelfs al had ze zijn hand niet vast, dan nog zou ze het wel gezien hebben aan het verstrakken en weer ontspannen van zijn vuist. Zij hele leven had Ray dezelfde tic gehad. En Harris dus blijkbaar ook, al had hij zijn vader nooit gekend.

Het tempo van de zachte kneepjes nam toe naarmate ze met z'n drietjes

dichter bij de hoofdingang kwamen. Josie zette haar vrolijkste glimlach op en zei: ‘Dit gaat hartstikke leuk worden.’

Hij gaf geen antwoord. Ze gingen de dubbele deur door en kwamen in een kleurige hal vol vrolijke decoraties van letters en cijfers. Bovendien stonden er diverse kartonnen dieren tegen de muren. Er had zich al een flinke groep ouders en kinderen verzameld. Josie keek om zich heen en merkte tegenover de ingang nog twee dubbele deuren op, die elk naar een helder verlichte gang leidden. Verder was er links een brede trap naar boven, rechts een lange houten balie die onbemand was en daarachter opnieuw twee deuren.

Knijp, knijp, knijp.

‘Niet zo knijpen, schatje,’ zei Misty.

Josie daarentegen gaf zachte kneepjes in Harris’ hand, in hetzelfde tempo als hijzelf. Met een glimlach keek hij naar haar op. Ze ging op haar hurken zitten en deed zijn rugzak goed. ‘Dit wordt één groot avontuur, weet je nog? Je gaat heel veel vriendjes maken en allemaal nieuwe dingen leren.’

Misty ging ook door haar hurken, zijn hand nog steeds in de hare. ‘En je kunt met de dieren spelen in de kinderboerderij. Daar verheugde je je toch zo op?’

Opnieuw lichtte zijn ogen op. ‘Ja, de geitjes.’

Er ontstond wat geroezemoes toen er een vrouw binnenkwam via een van de deuren achter de balie. Ze was zo te zien een midveertiger, had een stevig postuur met een flinke boezem en droeg het donkerbruine haar in een knot. Op haar lichtgroene T-shirt stond TINY TYKES IS VET COOL! Ze wrong zich door de menigte kinderen en volwassenen, en ging precies tussen de twee deuren staan die naar de gangen leidden. Ze zwaaide met haar armen alsof ze een vliegtuig naar de juiste gate probeerde te dirigeren. ‘Goedemorgen allemaal,’ riep ze. ‘Wilt u in twee rijen gaan staan? Twee rijen maken, alstublieft.’

Met Harris tussen zich in gingen Josie en Misty in een van de rijen

staan. De vrouw stelde zichzelf voor als mevrouw D. ‘Mijn naam is Ellen D’Angelo, maar mevrouw D is makkelijker voor de kinderen. Ik ben de directeur van Tiny Tykes.’ Door dezelfde deur kwam een andere vrouw binnen, die achter de balie bleef staan. Mevrouw D wees naar haar. ‘En dat is mevrouw K, onze administratieve duizendpoot. Als u iets nodig hebt, dan kunt u altijd bij haar of bij mij terecht.’ Mevrouw K oogde iets jonger dan haar baas, maar het scheelde niet veel. Begin veertig misschien, schatte Josie. Schouderlang blond haar, grijs bij de wortels. Ook zij was iets te zwaar. Ze had dezelfde slogan op haar T-shirt als mevrouw D, alleen was die van haar babyblauw. Met een brede glimlach zwaaide ze naar de bezoekers.

Mevrouw D bleef nog een paar minuten doorpraten maar intussen werden de kleuters onrustig en begonnen te doen wat onrustige kleuters nu eenmaal doen. Ze schuifelden met hun voeten, trokken hun vader of moeder aan de arm of zetten het op een jengelen. De een had dorst, de ander moest plassen, weer een ander had honger. En allemaal wilden ze naar huis. Alleen Harris bewoog zich nauwelijks. In stilte stond hij alles te observeren.

Knijp, knijp, knijp.

Eindelijk besloot mevrouw D haar verhaal. ‘Dan wordt het zo onderhand tijd om naar onze lokalen te gaan en kennis te maken met de leerkrachten. Kom maar mee.’

Maar toen het Harris’ beurt was om door de dubbele deur naar de gang te gaan, bleef hij stokstijf staan. Misty en Josie probeerden hem voorzichtig mee te trekken, maar hij verzette geen voet. Achter hen stonden inmiddels drie gezinnen te wachten.

‘Sorry!’ zei Misty over haar schouder. Uiteindelijk lukte het haar om Harris uit de rij te trekken. Zij en Josie gingen weer op hun hurken zitten en keken de jongen aan. ‘Wat is er toch, schatje?’

‘Ik wil niet naar school,’ bracht hij uit.

Josie wist dat ze het niet moest laten merken, maar eigenlijk snapte ze hem heel goed. Hij was nog maar zo klein en er waren maar vier mensen die

hij echt goed kende: zijn moeder, haar hartsvriendin Brittney, Josie en zijn oma, de moeder van Ray. Het moest ongelofelijk spannend voor hem zijn om ineens achtergelaten te worden in een school vol vreemde kinderen, zonder iemand vertrouwd in de buurt. Haar hart maakte een sprongetje toen Harris haar hand zocht en er weer ritmisch in begon te knijpen.

Misty moest toch iets aan Josie gezien hebben, want ze gaf haar een por in haar ribben. Toen gaf ze Harris een stralende glimlach. ‘Wie is de flinkste jongen van de hele wereld?’

‘Ikke?’

‘Precies, jij!’ lachte Misty. ‘En ook de slimste jongen van de hele wereld, en de liefste. Je gaat hier heel veel vriendjes en vriendinnetjes maken. Dat is toch veel leuker dan de hele dag met die saaie grote mensen opgescheept te zitten?’

Harris keek naar Josie, die hem, met wat moeite weliswaar, bemoedigend toeknikte

Iemand legde zachtjes een hand op Harris’ schouder. Ze keken alle drie op en zagen een glimlachende mevrouw κ boven ze uittorenen. ‘En hoe heet jij?’

‘Harris,’ fluisterde hij.

‘En ik ben mevrouw κ. Aangenaam, Harris. Zal ik je naar de klas brengen?’

Hij schudde zijn hoofd. Knijp, knijp.

Mevrouw κ glimlachte en stak geruststellend een hand op. Ze bracht haar hoofd dichterbij dat van Josie en Misty, en zei zacht, zodat alleen zij het konden horen: ‘Ik probeer hem wel af te leiden. Dan kunnen jullie ertussenuit piepen voordat hij in de gaten heeft wat er gebeurt.’

Josie kwam zo abrupt overeind dat Harris even uit balans raakte. Ze voelde hem in haar hand knijpen. Strak keek ze de vrouw in de ogen. ‘Mevrouw κ was het toch? Sorry, maar dat gaan we niet doen.’

‘Josie...’ Misty stond ook op en wierp haar vriendin een blik toe die zei: doe even rustig.

Josie probeerde iets minder ergenis in haar stem te leggen. ‘Ik bedoel gewoon dat we niet geloven in dat soort methodes. Een betere manier om een kind onzeker te maken is er niet. We hebben beloofd dat we bij hem blijven zolang hij ons nodig heeft, dus als we er nu stiekem vandoor gaan, leert hij alleen maar dat hij ons niet kan vertrouwen. Trouwens, hoezo denkt u dat hij niets in de gaten zal hebben? Hij is vier!’

‘Josie!’ riep Misty uit. Kennelijk was ze er niet zo goed in geslaagd om haar ergenis in toom te houden.

‘Neemt u ons niet kwalijk, mevrouw κ,’ zei Misty zo vriendelijk mogelijk. ‘We waarderen uw hulp en ik weet dat die werkwijze bij sommige kinderen prima kan werken, maar wij doen het liever op een andere manier.’

Mevrouw κ wierp Josie snel een getergde blik toe voordat ze Misty stralend aankeek. ‘Natuurlijk. Had dat dan meteen gezegd.’ Daarna richtte ze zich weer tot Josie en fronste haar wenkbrauwen. ‘U bent toch van de politie? Zat u niet bij de recherche? Ik zie u zo vaak op het nieuws. Of bent u die andere? Die beroemde journalist? U hebt toch een tweelingzus?’

‘Klopt,’ zei Josie. ‘Trinity Payne. Ze heeft inderdaad een nieuwsshow gepresenteerd. Ze woont in New York. Ikzelf ben rechercheur Josie Quinn, politie van Denton.’

Mevrouw κ was niet onder de indruk. Ze zei niets meer tegen Josie, maar hurkte bij Harris neer. ‘Harris, wist je eigenlijk wel dat álle kinderen hier vandaag voor het eerst zijn?’

‘Nee,’ antwoordde hij bijna onhoorbaar. Knijp, knijp.

‘Echt waar,’ ging ze verder. ‘En wist je dat ze het allemaal een beetje spannend vinden? Maar zal ik je eens wat vertellen?’

Hij knikte voorzichtig.

‘Het is helemaal niet erg om iets spannend te vinden.’

Josies telefoon trilde in haar broekzak, maar ze liet hem overgaan.

Harris leek niet overtuigd. Knijp, knijp, knijp. Hij drukte zich tegen Josies benen, keek omhoog en fluisterde: ‘Maar als ik nou pijn in mijn buik krijg?’

‘Dat kun je dan best tegen de juf zeggen,’ antwoordde Josie.

Mevrouw K knikte. ‘Precies. Als er iets naars gebeurt, moet je het meteen tegen de juf zeggen en die brengt je dan naar mij. En weet je wat ik dan doe? Dan bel ik je moeder.’

‘En dan kom ik meteen,’ vulde Misty aan.

Josies telefoon ging opnieuw. Met haar vrije hand haalde ze hem tevoorschijn en wierp een blik op het scherm. Patrick. ‘Misschien is het belangrijk,’ dacht Harris. ‘Misschien is het de politie wel.’

‘Ik bel zo wel terug,’ zei Josie. ‘Maar eerst wil ik zeker weten dat jij oké bent.’

Harris gaf een laatste kneepje in haar hand, liep toen naar Misty en sloeg zijn armen om haar hals. ‘Mag mijn mama me naar de klas brengen?’

‘Ja hoor,’ zei mevrouw K.

‘En gaat u ook mee?’

Opgetogen sloeg mevrouw K haar handen in elkaar. ‘Natúúrlijk!’

Zodra de vrouwen met Harris richting de gang begonnen te lopen, tikte Josie op BEANTWOORDEN. ‘Patrick. Ik ben zo snel mogelijk bij je.’

‘Top,’ zei hij. ‘Ik wilde net de deur uit gaan. Ik ben vandaag ingeroosterd in het zwembad. Weet je waar dat is?’

‘Momentje,’ zei Josie.

Ze liep naar haar auto, startte de motor alvast en pakte een pen en een verdwaald papieren zakdoekje om daarop Patricks instructies te noteren. Het was niet eens héél lang geleden dat ze op de campus was geweest, maar het was er een waar doolhof en het hielp ook al niet dat er met regelmaat nieuwe gebouwen uit de grond werden gestampt. ‘Ik moet nog wel even Misty naar huis brengen.’

Precies toen ze ophing, kwam Misty door de hoofdingang naar buiten en liep met gebogen hoofd naar Josies auto. Haar blonde haar hing voor haar gezicht, zodat Josie pas zag dat ze huilde toen ze al was ingestapt.

‘Gaat het?’ vroeg Josie.

De tranen rolden over Misty’s wangen. Ze nam een enorme hap lucht.

‘Het is gewoon... Hij wordt zo gróót! Zomaar ineens zit hij op school. Het gaat zo snel allemaal. Ik heb hem nog nooit zo lang bij vreemden achtergelaten. Ik wist niet dat het zó moeilijk zou zijn.’

Ze griste het zakdoekje uit Josies hand en snoot er haar neus eens flink in. Toen pas zag ze Josies verschrikte blik. ‘O, shit! Sorry. Had je die zelf nodig?’

Josie schroefde een glimlach op haar gezicht. ‘Nee hoor.’

‘Hij was toch wel schoon?’

‘Ja hoor.’

Josie zette de auto in DRIVE en reed de parkeerplaats af, terug naar het centrum. ‘Hoor eens,’ zei ze. ‘Harris is een superslim mannetje. Je had hem niet beter kunnen voorbereiden dan je al hebt gedaan.’

Misty snoof luidruchtig en depte haar ogen met het papieren zakdoekje. ‘Jij hebt hem voorbereid. Het enige wat ik de afgelopen drie maanden heb gedaan, is hem vertellen dat het allemaal wel goedkomt. Terwijl ik dat helemaal niet zeker weet.’

Josie wreef Misty even over haar schouder. ‘Natuurlijk komt het allemaal goed. Echt. Kun jij je eerste schooldag als kleuter nog herinneren?’

Misty schudde van nee.

‘Dat bedoel ik. Omdat het totaal niet traumatisch was. En zo zal het ook met Harris gaan.’

Vanuit haar ooghoek zag Josie dat Misty haar wenkbrauwen optrok. ‘Dat zeg je ook alleen maar omdat hij die alarmknop heeft. Daarom ben je zo rustig.’

Josie haalde haar schouders op. ‘Dat helpt wel, ja.’

Een paar minuten later zette Josie een inmiddels weer wat opgeknapte Misty thuis af. Onderweg naar de campus belde ze handsfree met Patrick om opnieuw om de route te vragen. De Universiteit van Denton lag in de heuvels, hoog boven de rest van de stad. In zijn geheel was Denton zo'n 65 vierkante kilometer groot. Het centrum met zijn strakke straatblokken lag tussen een aantal heuvels en was aan één kant begrensd door een groot stadspark, dat op zijn beurt tegen de campus aanlag. Door het hart van de stad kronkelde een zijtak van de Susquehanna. De wijken rond het centrum waren over het algemeen wat rustiger en chiquer. Daar begonnen de bochtige bergwegen, die zich als spichtige spinnenpoten in alle richtingen uitstrekten.

De campus was een doolhof van grote bakstenen gebouwen te midden van goed onderhouden tuinen, voetgangersgebieden en parkeerterreinen die eigenlijk te klein waren voor alle auto's die er probeerden te parkeren. Het rode bakstenen gebouw van het universitaire zwembad was snel gevonden, maar parkeren bleek een stuk moeilijker. Na een tijdje achter drie andere auto's aan te hebben gereden die ook een plekje zochten, zette Josie haar Ford maar illegaal op de stoep. Meer dan een minuutje zou ze toch niet nodig hebben.

Met de plastic tas met Patricks T-shirt holde ze naar de ingang. Ze duwde de dubbele glazen deur open en kwam in een grote hal waar het overweldigend naar chloor rook. Achter een halvemaanvormige balie zat een in bruin uniform gestoken beveiligder. Het was een wat oudere man, met grijs haar en een mager postuur. Hij verreekte zijn nek bijna terwijl hij langs haar heen naar buiten probeerde te kijken. 'U mag hier niet parkeren, mevrouw.'

Josie zwaaide met haar politielegitimatie, al was ze hier strikt genomen niet voor dienstzaken. ‘Ik zoek Patrick Payne,’ zei ze. ‘Hij zou hier vanochtend aan het werk moeten zijn.’

Gerustgesteld wees de beveiliging met een duim naar rechts. ‘Bij de automaten.’

Josie keek in de aangewezen richting en zag een hok vol koffie- en snoepautomaten, waar Patrick juist een dollarbiljet in een sleuf stond te duwen. Hij drukte een paar knoppen in en stond een paar tellen later met een mueslireep in zijn hand.

‘Hé,’ zei hij toen haar zag. ‘Bedankt voor het komen. Heb je mijn shirt? Ik ben al aan de late kant. Gelukkig is er nog niemand.’

Hij liep snel richting een stel blauwe klapdeuren tegenover de ingang. Josie overhandigde hem het tasje met zijn shirt. Toen Patrick zich omdraaide om een van de deuren met zijn rug open te duwen, viel zijn oog op Josies poloshirt. Hij trok een verbaasde wenkbrauw op. ‘Hebben jullie nieuwe uniformkleuren?’

Josie wierp hem een giftige blik toe. Ze trok aan haar kraagje en zei: ‘Je had je rode t-shirt in de wasmachine laten zitten. Al mijn polo’s zien er nu zo uit, Pat.’

Bulderend van het lachen duwde Patrick de deur verder open en ging erdoorheen. Josie had geen andere keus dan met hem mee te lopen. ‘Dit is echt niet om te lachen, hoor!’ mopperde ze. ‘Die dingen zijn megaduur.’

‘Het spijt me ontzettend,’ zei hij.

Ze kwamen in een reusachtige ruimte, die voor het grootste deel in beslag werd genomen door het zwembad dat uit acht banen bestond. Door de grote vensters boven hen stroomde het zonlicht onbelemmerd naar binnen. Het weerkaatste op het blauwe water en gaf de hele ruimte een vreemde glans. Om het zwembad lag een tegelvloer met wat bankjes tegen de wanden. Het was er warm en vochtig, en Josies gezicht voelde vrijwel meteen klam aan. Patrick bewoog zich al richting een gang waar een bordje boven hing met KLEEDRUIMTE HEREN, maar Josie bleef abrupt staan,